

УДК 656.07

**RENT AS AN OBJECT OF ACCOUNTING IN THE CONTEXT OF
SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND TYPES OF ECONOMIC ACTIVITY**
**ОРЕНДА ЯК ОБ'ЄКТ ОБЛІКУ В КОНТЕКСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ТА ВИДІВ
ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Stashenko Yuliia / Сташенко Юлія*s.e.s., as.prof. / к.е.н., доц.*

ORCID: 0000-0001-6909-4074

Gavrylovskiy Oleksandr / Гавриловський Олександр*s.e.s., as.prof. / к.е.н., доц.*

ORCID: 0000-0003-1358-9646

*Vadym Hetman Kyiv National University of Economics,**Kyiv, Beresteyskyi Avenue, 54/1, 03057**Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана,**Київ, Берестейський проспект, 2, 03057*

Анотація. У статті досліджується оренда як об'єкт бухгалтерського обліку в умовах сталого розвитку та диференціації за видами економічної діяльності. Автори акцентують увагу на зростанні значущості лізингових операцій у сучасній економіці як ефективного механізму управління ресурсами та фінансування основних засобів. Розкрито теоретичні та методологічні основи обліку оренди, зокрема її класифікацію на фінансову та операційну, а також аналізуються функції оренди як економічного, організаційного та соціального явища. Особливу увагу приділено міжнародному досвіду в частині нормативного регулювання лізингу та його впливу на національні стандарти обліку. У межах теми розглянуто специфіку орендних операцій у різних секторах економіки та їх вплив на формування звітності підприємства. Стаття підкреслює роль обліку оренди у забезпеченні прозорості фінансової інформації, що є необхідною умовою для прийняття управлінських рішень та досягнення цілей сталого розвитку. Запропоновано напрями вдосконалення облікової політики, які сприятимуть гармонізації облікових процедур з міжнародними стандартами та підвищенню економічної ефективності підприємств.

Ключові слова: оренда, лізинг, бухгалтерський облік, види економічної діяльності, фінансова оренда, операційна оренда, сталий розвиток, фінансова звітність.

Вступ.

У процесі соціально-економічної трансформації української економіки в напрямі ринкової моделі особливої актуальності набуває дослідження розвитку лізингової діяльності. Це зумовлено не лише її відносною новизною, а й перспективністю як інструменту довгострокового інвестування, що сприяє підвищенню ефективності використання ресурсів. У сучасних умовах лізингові (орендні) операції розглядаються як чинник забезпечення сталого розвитку, оскільки дозволяють підприємствам раціонально використовувати основні засоби без необхідності їх повного викупу. Перехід орендних відносин на якісно

новий рівень проявляється у розширенні кола учасників, варіативності строків оренди та зростаючій складності об'єктів лізингу, що потребує відповідного методологічного супроводу в обліку. На сучасному етапі економічного розвитку лізинг став одним із важливих правових інститутів, що сприяє ефективному використанню ресурсів і підтримці підприємницької активності, проте він досі недостатньо охоплений систематичними науковими дослідженнями. Традиційно оренда широко застосовується у сфері житлової нерухомості, однак дедалі більшу роль відіграє в бізнес-середовищі — зокрема, у сфері оренди комерційної нерухомості: офісних приміщень, торговельних майданчиків та виробничих площ. Водночас лізинг рухомого майна активно розвивається у світовій практиці, охоплюючи широкий спектр активів — від легкового транспорту до сільськогосподарської техніки та літаків. Така динаміка свідчить про зростаюче значення орендних відносин у досягненні цілей сталого розвитку. Оренда сприяє зниженню капіталомісткості господарської діяльності, підвищенню мобільності бізнесу, а також зменшенню надмірного споживання ресурсів. У цьому контексті особливої уваги заслуговують екологічно орієнтовані лізингові моделі, зокрема — оренда електромобілів, енергоефективного обладнання, систем "зеленої" енергетики. Соціальний вимір сталого розвитку реалізується через доступність ресурсів для малого та середнього бізнесу, створення нових робочих місць і розвиток інфраструктури спільного користування. Таким чином, оренда стає не лише інструментом економічного зростання, а й важливою складовою екологічної та соціальної відповідальності підприємств. Подальший розвиток лізингової галузі зумовлює необхідність поглибленого вивчення питань обліку орендних операцій, зокрема у контексті відповідності сучасним викликам сталого розвитку. Оскільки бухгалтерський облік слугує основним джерелом інформації для прийняття рішень як зовнішніми, так і внутрішніми користувачами, важливо, щоб система обліку повно й об'єктивно відображала всі аспекти оренди та забезпечувала прозорість взаємовідносин між її учасниками. Облік орендних операцій має не лише фіксувати фінансові результати, а й слугувати інструментом оцінки економічної, екологічної та соціальної

ефективності оренди. Усвідомлення переваг оренди над прямим придбанням активів — зокрема в частині оптимізації витрат, зменшення екологічного навантаження та розширення доступу до інновацій — є важливим кроком у напрямі модернізації нормативно-правового регулювання лізингових відносин та сприяє формуванню інфраструктури підприємництва.

Основний текст.

Оренда виступає сучасним механізмом реалізації відносин власності між орендодавцем і орендарем, в межах якого здійснюється перерозподіл прав володіння, користування та розпорядження необоротними активами на договірних засадах в обмін на орендну плату. Такий підхід дозволяє формувати матеріальні фактори виробництва без необхідності прямого придбання активів, що особливо актуально в умовах обмежених фінансових ресурсів. У контексті сталого розвитку оренда сприяє більш раціональному використанню основних засобів, зменшенню надлишкового споживання ресурсів та продовженню життєвого циклу матеріальних активів. Таким чином, орендні відносини не лише забезпечують економічну гнучкість підприємств, а й відіграють важливу роль у впровадженні принципів екологічної та соціальної відповідальності в господарську практику.

Економічна сутність орендних операцій та розвиток методології бухгалтерського обліку орендних операцій відображено у працях вчених обліково-аналітичної науки, таких як: Бондар М.І., Бутинець Ф.Ф., Голов С.Ф., Головка В.І., Гура Н.О., Дерун І.А., Дорош Н. І., Дрозд І.К., Засадний Б.А., Ковтун Н. В., Кужельний М.В., Кузьмінський Ю.А., Старостіна А.О., Чумаченко М.Г., Чухно А.А., Шегда А.В. та інших [2, 7].

Основи бухгалтерського обліку і фінансової звітності, в тому числі орендних операцій, були розглянуті у працях: Андерсон Х., Друри К., Колдуелл Д., Ларсон К. Д., Нидлз Б., Роберт Н. Антоні, Соколов Я. В., Хендриксен З.С., Шеремет О. Д. та інші. Але питання обліку орендних операцій потребує подальшого дослідження.

Міжнародна практика свідчить, що в останні роки орендні операції набули

значного поширення та стали вагомим інструментом забезпечення стабільного економічного зростання в багатьох країнах. Динаміка розвитку лізингу перевищує темпи інвестування у придбання машин і обладнання, що підтверджує зростаючу ефективність оренди як альтернативного джерела ресурсного забезпечення. Лізинг дедалі активніше використовується підприємствами для реалізації продукції як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках, забезпечуючи їм гнучкість у використанні матеріально-технічної бази. При цьому традиційні обмеження щодо об'єктів оренди — зокрема, виключне спрямування на основні засоби — вже не відповідають сучасним глобальним тенденціям. У контексті сталого розвитку розширення спектра орендованих активів сприяє оптимізації ресурсів, зменшенню витрат на капітальні інвестиції та впровадженню циркулярної економіки через багаторазове використання матеріальних ресурсів.

Нині 25-30% інвестицій у розвинених країнах використовується на лізинговий бізнес, а близько 80% нової продукції виробляється на лізинговому обладнанні.

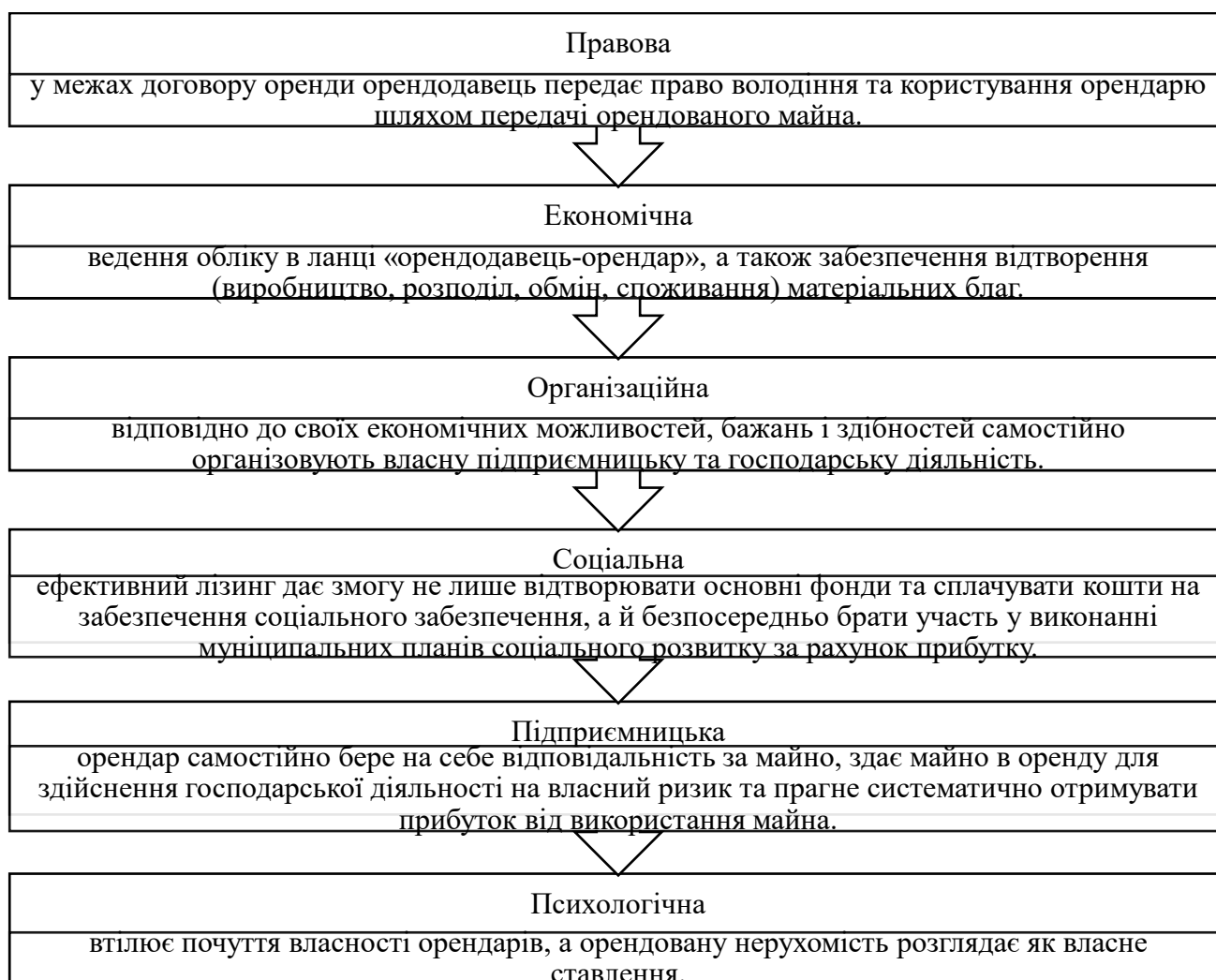
Сьогодні світовий ринок лізингу зосереджений у світових економічних центрах: США, Західній Європі та Японії, на які припадає 93% світових лізингових угод.

У міжнародній практиці й досі не існує уніфікованого трактування поняття «оренда». Це пояснюється не лише варіативністю термінології, що застосовується в різних країнах для позначення лізингових операцій (наприклад, «кредитний лізинг» у Франції чи «фінансовий лізинг» у Бельгії), а й суттєвими відмінностями в юридичних і економічних підходах до їх регулювання. У багатьох державах, зокрема в США, не передбачено спеціалізованого законодавства, яке б комплексно охоплювало питання оренди. Натомість відносини між орендодавцем і орендарем оформлюються на основі загальних норм цивільного або комерційного права. Саме ці норми визначають умови тимчасового користування майном, механізми передачі прав, порядок застосування амортизаційних і податкових пільг, а також особливості ведення

бухгалтерського обліку відповідних операцій.

Економічне й організаційне значення оренди розкривається в її функціях (рисунок 1).

Рисунок 1 - Функції оренди

Джерело: [3]

У низці країн, зокрема у Франції, Бельгії та Іспанії, функціонує спеціалізоване законодавство, що регулює сферу лізингу. Нормативно-правові акти цих держав чітко визначають поняття оренди, встановлюють перелік ознак, за якими класифікується фінансова оренда, та формулюють вимоги до орендодавців. Крім того, законодавство враховує співвідношення між строком дії договору оренди та строком економічного життя активу, а також регламентує правові взаємовідносини між орендарем і лізингоодержувачем, забезпечуючи

правову визначеність і баланс інтересів сторін.

Досвід багатьох країн демонструє, що в останні роки лізинговий бізнес став невід'ємною складовою стабільного економічного розвитку. У низці держав темпи зростання обсягів орендних операцій суттєво випереджають динаміку приватних інвестицій у придбання машин та обладнання, що свідчить про ефективність оренди як інструменту ресурсного забезпечення. Лізингові механізми широко застосовуються для реалізації продукції як на внутрішньому, так і на міжнародному ринках, створюючи сприятливі передумови для подальшого розвитку відповідних відносин в Україні.

З точки зору бухгалтерського обліку, орендні операції класифікуються на фінансову та операційну оренду. Основним критерієм такої класифікації є спосіб розподілу ризиків і вигід, пов'язаних з правом користування активом, між орендодавцем і орендарем. Такий підхід забезпечує більш точне відображення економічної сутності операцій в обліковій системі підприємства.

У контексті сталого розвитку правильна класифікація оренди є особливо важливою, оскільки дозволяє підприємствам забезпечити прозорість у розкритті інформації щодо використання ресурсів, підвищити ефективність управління активами, а також сприяти відповідальному споживанню й виробництву. Завдяки оренді компанії можуть зменшити навантаження на капітал, знизити рівень надмірного володіння матеріальними ресурсами та впроваджувати екологічно орієнтовані рішення, що є ключовими складовими стратегії сталого розвитку.

До основних ризиків, пов'язаних з орендними операціями, належать потенційні витрати, що можуть виникати внаслідок простою активів, морального або фізичного зношення обладнання, а також нестабільності доходів через коливання економічної кон'юнктури. Натомість вигоди орендаря можуть проявлятися у формі очікуваної економічної ефективності використання активу, зростання його ринкової вартості або отримання прибутку в процесі вибуття протягом усього життєвого циклу майна.

На практиці лізинговий бізнес характеризується високою варіативністю, що

відображається у численних підходах до його класифікації. Існують як офіційно закріплені законодавчі класифікації, так і аналітичні моделі, що переважно застосовуються у навчальній літературі. Така розпорошеність вимагає впорядкування — необхідно розробити узгоджену систему класифікації орендних операцій, яка ґрунтуватиметься на чітко визначених критеріях розподілу ризиків, вигід, форми власності та інших ключових характеристик.

Основна відмінність між фінансовою та операційною орендою полягає у характері розподілу прав та обов'язків сторін. Фінансова оренда розглядається як форма довгострокового залучення ресурсів і фактично виконує функцію інвестування, коли орендар отримує майно у користування з подальшою можливістю його викупу. Такий тип оренди актуальний для підприємств, які потребують фінансування для придбання необоротних активів, але не мають достатніх власних коштів.

Натомість операційна оренда передбачає тимчасове надання прав користування активом без передачі суттєвих ризиків та вигід, пов'язаних з володінням. Назва «операційна» походить від її функціональної ролі — забезпечення підприємств необхідними основними засобами на період здійснення певної господарської діяльності, без зобов'язань щодо придбання. Такий підхід дозволяє зберігати гнучкість у використанні ресурсів і зменшувати фінансове навантаження, що відповідає принципам ефективного та сталого управління майном.

У разі, якщо орендодавець і орендар приймають рішення про зміну умов чинного договору оренди (за винятком випадків його продовження), така модифікація може призвести до перегляду класифікації оренди. У цьому випадку оновлений договір розглядається як новий і застосовується протягом усього строку його дії, за умови, що змінені умови набирають чинності з моменту початку періоду оренди.

Водночас зміни, що стосуються лише оцінок — наприклад, строку економічного використання активу, залишкової (ліквідаційної) вартості, або змін у зовнішніх обставинах, таких як невиконання зобов'язань орендарем, — не є

підставою для перекласифікації орендної операції. У таких випадках класифікація оренди в обліку залишається незмінною.

Зміна умов договору оренди, яка тягне за собою зміну його класифікації, має суттєвий вплив на фінансову звітність підприємства. Зокрема, вона змінює порядок відображення активів і зобов'язань у балансі, методи амортизації, обсяг фінансових витрат, а також загальну картину фінансового стану суб'єкта господарювання.

З точки зору сталого управління, чітке дотримання класифікаційних критеріїв дозволяє забезпечити прозорість і відповідальність у використанні орендованих ресурсів. Це важливо не лише для внутрішнього контролю, а й для зовнішніх користувачів звітності — інвесторів, кредиторів, органів державного нагляду, які оцінюють ризики та ефективність діяльності компанії.

Незмінність класифікації оренди при зміні лише параметрів або обставин (наприклад, тимчасових затримок у виконанні зобов'язань) дозволяє уникнути спотворення облікових даних, підтримуючи принципи стабільності, послідовності та достовірності у фінансовій інформації. Це також узгоджується з цілями сталого розвитку — адже прозорий облік сприяє ефективному управлінню ресурсами, довгостроковому плануванню та відповідальному прийняттю рішень.

Оренда землі та будівель класифікується як операційна або фінансова оренда, а також як окремий тип оренди інших активів. При цьому варто враховувати, що економічний строк корисного використання землі, як правило, не має чітко визначених меж. Якщо в умовах договору не передбачено передачу права власності на землю або будівлю орендарю після завершення строку оренди, то орендар не несе всіх ризиків і вигід, пов'язаних з правом володіння активом. У такому випадку оренда розглядається як операційна.

Платежі, здійснені після підписання договору операційної оренди або після фактичного отримання майна у користування, обліковуються як попередньо сплачена орендна плата. Нарахування амортизації при цьому відбувається за моделлю доходу, відповідно до строку дії оренди та очікуваних економічних

вигід від використання активу.

У договорах оренди, що охоплюють як земельні ділянки, так і будівлі, ці компоненти розглядаються окремо для цілей класифікації оренди. У випадку, якщо передбачено передачу права власності орендарю після завершення строку дії договору, як земельна ділянка, так і будівля класифікуються як об'єкти фінансової оренди — незалежно від того, чи розглядаються вони як єдиний об'єкт чи як дві окремі оренди. Це стосується ситуацій, коли орендар приймає на себе суттєві ризики та вигоди, пов'язані з володінням активами.

Натомість, якщо строк економічного використання землі є невизначеним, а передача права власності по завершенні договору не передбачається, земельна складова, як правило, класифікується як операційна оренда. У такому разі орендар не несе основних ризиків і не отримує вигід, пов'язаних із правом власності на землю.

Доходи, отримані від операційної оренди (за винятком прибутку від інвестиційної оренди нерухомості), визнаються як інший операційний дохід у відповідному звітному періоді. Таке визнання здійснюється або за прямолінійним методом протягом усього строку оренди, або з використанням методу придбання, який враховує розподіл економічних вигід від використання активу. Якщо орендарю надаються стимули (наприклад, бонуси або знижки) за продовження строку дії договору або укладення нової угоди, їх вартість зменшує загальну суму орендного доходу, пропорційно розподіляючись протягом усього строку оренди.

Витрати орендодавця, пов'язані з укладенням договору операційної оренди (зокрема витрати на юридичний супровід, комісійні винагороди тощо), визнаються як інші операційні витрати у тому звітному періоді, коли вони виникають. Орендоване майно, що є об'єктом операційної оренди, відображається у позабалансовому обліку орендаря за вартістю, визначеною в договорі.

У випадках, коли орендар здійснює модернізацію, добудову, реконструкцію або інше поліпшення орендованого майна, що призводить до зростання

очікуваних економічних вигід від його використання, відповідні витрати визнаються як капітальні інвестиції. Вони відображаються у складі створення (будівництва) або придбання інших необоротних матеріальних активів [1].

Таким чином, оренда є інструментом переміщення та ефективного використання основних засобів у межах конкретної господарської діяльності. До участі в орендних операціях можуть залучатися як вітчизняні підприємства різних галузей економіки, так і іноземні суб'єкти. Оренда обладнання, нерухомості та інших активів традиційно виступає важливим джерелом фінансування бізнесу, забезпечуючи гнучкість і доступ до ресурсів без необхідності капіталовкладень у повне придбання майна.

У зв'язку з цим, правила заповнення фінансової звітності, що регламентують порядок обліку орендних операцій, відіграють ключову роль у формуванні достовірної облікової інформації. Вони мають суттєвий вплив на оцінку фінансового стану, результати діяльності та прийняття управлінських рішень як орендодавцями, так і орендарями.

Лізинг, як складова системи бухгалтерського обліку, підпадає під дію принципу суттєвості, а отже, інформація про нього підлягає обов'язковому розкриттю у фінансовій звітності. Основною метою такого розкриття є забезпечення внутрішніх і зовнішніх користувачів повною, об'єктивною та достовірною інформацією щодо фінансового стану підприємства, результатів його діяльності та руху грошових коштів, що прямо або опосередковано пов'язані з орендними операціями.

З метою досягнення цієї інформаційної прозорості, орендар повинен надати детальну якісну й кількісну інформацію за низкою ключових параметрів. Серед них — відповідність договору ознакам оренди, ідентифікація основних компонентів орендної угоди, її класифікаційні характеристики, істотні умови та обмеження, а також доступність і рухливість об'єкта оренди. Окрему увагу слід приділити первісній або переоціненій вартості активу, структурі орендних платежів, застосовуваній ставці дисконту, сумах амортизаційних відрахувань і втрат від знецінення активів.

Крім того, важливими є дані щодо наявних та погашених зобов'язань за лізингом, суми фактичних грошових виплат, витрат на експлуатацію, ремонт і поліпшення об'єкта оренди протягом звітного періоду. Такий обсяг розкриття дозволяє забезпечити належний рівень прозорості та відповідності стандартам фінансової звітності, що є особливо актуальним у контексті зміцнення довіри до суб'єктів господарювання та досягнення цілей сталого розвитку [5, с.140].

У випадку передачі майна в оренду, вартість орендованого активу та відповідні зобов'язання підлягають відображенню в бухгалтерському балансі орендаря. Такий підхід узгоджується з вимогами МСФЗ 16 "Оренда", згідно з яким орендар зобов'язаний визнавати право користування активом та відповідне зобов'язання з оренди у фінансовій звітності, що забезпечує достовірне відображення економічної сутності операції, незалежно від юридичної форми договору [4].

Аналогічно, відповідно до НП(С)БО 14 "Оренда", при фінансовій оренді орендар визнає актив та відповідне зобов'язання в обліку на дату початку оренди, що також передбачає перенесення основних ризиків і вигід, пов'язаних з володінням активом, на орендаря [6].

Це пояснюється тим, що хоча з юридичної точки зору майно залишається у власності орендодавця, впродовж більшої частини економічного строку його використання практично всі вигоди й ризики передаються орендарю. Відтак, невизнання об'єкта фінансової оренди в балансі лізингоодержувача призводить до заниження як активів, так і зобов'язань підприємства, що спотворює реальну картину його фінансового стану та може негативно вплинути на управлінські й інвестиційні рішення.

Однією з характерних проблем, притаманних лізинговим відносинам, є наявність агентських витрат, що виникають через розподіл прав і обов'язків між сторонами договору. У межах лізингової угоди орендодавець передає орендарю повний контроль над активом на визначений строк, не передаючи при цьому права власності. Така ситуація породжує ризик поведінки з боку орендаря — так званий моральний ризик — коли лізингоодержувач, не будучи власником, може

нехтувати належним доглядом за активом або використовувати його неефективно.

Це зумовлено відокремленням юридичного права власності (яке залишається у лізингодавця) від фактичного контролю над об'єктом оренди (який здійснює лізингоодержувач). Такий розрив між володінням і користуванням активом породжує явище, що в економічній теорії іменується агентською вартістю лізингу, і яке може впливати як на ефективність експлуатації майна, так і на економічні результати сторін угоди.

Висновки.

У ході дослідження було проаналізовано поняття «лізинг» і «оренда» як економіко-правові категорії. Історично лізинг виступав ключовим інструментом у сфері нерухомості, зокрема щодо землі та будівель, однак упродовж останніх десятиліть його роль істотно зросла й у сегменті рухомого майна та особистої власності.

Оренда, у свою чергу, є ефективною альтернативою прямому фінансуванню придбання активів, що робить її привабливою для суб'єктів господарювання з обмеженими фінансовими ресурсами або для тих, хто прагне зберегти ліквідність і перерозподілити капітал на інші стратегічні напрями діяльності.

Оренда виконує важливу функцію зниження ризиків, пов'язаних із володінням активами, завдяки тимчасовій передачі орендарю залишкових прав користування без необхідності набуття повної власності. Такий підхід дає змогу лізингоодержувачам використовувати активи у межах визначеного строку без довгострокових фінансових зобов'язань, пов'язаних із купівлею.

Лізингові відносини забезпечують ефективний розподіл прав і відповідальності між лізингодавцем та лізингоодержувачем, дозволяючи кожній зі сторін зосередитися на виконанні притаманних їй функцій — управлінських, інвестиційних або операційних. Такий розподіл сприяє подоланню класичних проблем колективної дії, які могли б виникнути у разі традиційної передачі права власності, та формує більш гнучкі, адаптивні моделі співпраці.

Сучасна практика бухгалтерського обліку орендних операцій

ускладнюється через трансформації у сфері корпоративних правовідносин, економічних моделей взаємодії між сторонами та появу нових форм оренди. Ці зміни супроводжуються відмовою від традиційних платіжних механізмів, зростанням ролі цифрових транзакцій, а також переорієнтацією облікових процедур на потреби податкової та управлінської звітності.

Усе це обумовлює необхідність перегляду усталених концепцій, цілей і методів обліку орендних операцій. Зокрема, виникає потреба у розробці нових підходів до групування облікових даних, що дозволили б не лише посилити контрольну функцію обліку, а й забезпечити його відповідність принципам сталого розвитку — прозорість, відповідальність, довгострокова ефективність.

Важливим напрямом удосконалення є спрощення процедур бухгалтерського обліку лізингу, зокрема — оптимізація облікових записів, уніфікація документації та зменшення обсягу дублюючих операцій. Такий підхід сприятиме зниженню адміністративного навантаження, підвищенню якості звітності та забезпеченню стабільного функціонування підприємств у контексті екологічної, соціальної та економічної сталості.

Література:

1. Бутинець Ф.Ф. Теорія бухгалтерського обліку: [підручник для студ. вузів спец. 7.050106 «Облік і аудит»] / Ф.Ф.Бутинець. – Житомир: ЖІТІ, 2014. – 640 с.
2. Голов С. Теорія багатоцільового бухгалтерського обліку. Бухгалтерський облік і аудит. 2011. № 4. С. 3–13.
3. Легенчук С. Ф. Принцип превалювання сутності над формою: історія виникнення та місце в сучасній бухгалтерській доктрині. Вісник Запорозького нац. ун-ту. Економічні науки. 2011. № 3 (11). С. 128–133.
4. Міжнародний стандарт фінансової звітності 16 «Оренда» від 2016. URL: https://mof.gov.ua/storage/files/IFRS16-ukr_AH-compressed-1.pdf
5. Ніколенко Н. Облікова інформація у фінансовій звітності орендаря / Н. Ніколенко // Вісник Київського національного торговельно-економічного університету. 2015. № 1. С. 139-150

6. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 14 «Оренда» від 28.07.2000 р. № 181. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0487-00#Text>

7. Швець В.Г. Теорія бухгалтерського обліку / Швець В.Г. – 4-те вид., переробл. і доповн – Київ: Знання., 2015. – 572 с.

References:

1. Butynets, F. F. (2014). Teoriia bukhhalters'koho obliku: Pidruchnyk dlia studentiv vyshchych navchal'nykh zakladiv spets. 7.050106 «Oblik i audyt» [Theory of accounting: Textbook for university students]. Zhytomyr: ZhITI
2. Holov, S. (2011). Teoriia bahatotsil'ovoho bukhhalters'koho obliku [Theory of multipurpose accounting]. Bukhhalters'kyi oblik i audyt, (4), 3–13.
3. Lehenchuk, S. F. (2011). Pryntsyp prevaliuvannia sutnosti nad formoiu: Istoriia vynyknennia ta mistse v suchasni bukhhalterskii doktryni [The principle of substance over form: History and place in modern accounting doctrine]. Visnyk Zaporizkoho Natsional'noho Universytetu. Ekonomichni Nauky, (3(11)), 128–133.
4. International Financial Reporting Standard (IFRS) 16. (2016). Orenda [Lease]. Retrieved from https://mof.gov.ua/storage/files/IFRS16-ukr_AH-compressed-1.pdf
5. Nikolenko, N. (2015). Oblikova informatsiia u finansovii zvitnosti orendaria [Accounting information in the lessee's financial reporting]. Visnyk Kyivs'koho Natsional'noho Torhovel'no-Ekonomichnoho Universytetu, (1), 139–150.
6. Ministry of Finance of Ukraine. (2000, July 28). Natsional'ne polozhennia (standart) bukhhalters'koho obliku 14 “Orenda” [National Accounting Standard 14 “Lease”]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0487-00#Text>
7. Shvets, V. H. (2015). Teoriia bukhhalters'koho obliku (4th ed., revised and extended). Kyiv: Znannia.

Abstract. *The article examines lease as an accounting object in the context of sustainable development and differentiation by type of economic activity. The authors focus on the growing importance of leasing operations in the modern economy as an effective mechanism for managing resources and financing fixed assets. The theoretical and methodological foundations of lease accounting are disclosed, in particular its classification into financial and operational, and the functions of lease as an economic, organizational and social phenomenon are analyzed. Special attention is paid to international experience in the regulatory regulation of leasing and its impact on national accounting standards. The topic examines the specifics of lease transactions in various sectors of the economy and their impact on the formation of enterprise reporting. The article emphasizes the role of lease accounting in ensuring the transparency of financial information, which is a necessary condition for making management decisions and achieving sustainable development goals. Directions for improving accounting policy are proposed, which will contribute to the harmonization of accounting procedures with international standards and increase the economic efficiency of enterprises.*

Key words: *rental, leasing, accounting, types of economic activity, financial leasing, operating leasing, sustainable development, financial reporting.*

Статтю надіслано: 06.08.2025р.

© Стащенко Ю.В., Гавриловський О.С.